

Magistrat om at nedsætte det Beløb, der for kommunale Funktionærer og Lønarbejdere fritages for Erhvervsbeskatning. Det er nu 5 000 Kr., og Magistraten ønsker det nedsat til 3 000 Kr. Her er netop et af de Omraader, hvor Interessesmodsatningen kan være ret betydelig, og det kan maaske mange Gange være vanskeligt nok for Lovgivningsmagten at afveje disse Hensyn mod hinanden. Man kan vel forstaa, at en stor Kommune som København rent skattepolitisk set ønsker det Beløb, der saaledes fritages for Erhvervsbeskatningen, saa lille som muligt, medens Opholdskommunen har den modsatte Interesse. Det drejer sig her om kommunale Tjenestemænd og Lønarbejdere, og vi har jo i de senere Aar set, hvorledes disse i større Udstrækning end tidligere søger at skabe sig egne Hjem ved at flytte udenfor Byen — det være sig nu, at de har en Parcel, som de bygger paa, eller de paa anden Maade søger at skabe sig Hjem derude. Denne Bevægelse er der ikke Grund til at lægge Hindringer i Vejen for. Tjenestemænd og Lønarbejdere i de frie Erhverv bør have en rimelig Adgang til at skaffe sig egne Hjem, uden at man skattepolitisk set søger at genere dem eller genere den Kommune, hvor de vil tage Ophold. Navnlig som Beboelsesforholdene er i Øjeblikket, kan jo ogsaa Opholdskommunen, hvis man skattepolitisk stiller den for ugunstigt, paa forskellig Maade lægge sig i Vejen for Udflytningen ved at stille sig vrangvilligt. Jeg maa altsaa mene, at en Storkommunes snevre skattepolitiske Interesse ikke her absolut falder sammen med de almene Samfundshensyn, og det vil da være Lovgivningsmagtens Opgave at afveje disse Hensyn mod hinanden. Om det Tal, man her er kommet til, de 5 000 Kr., absolut er det rette, tør jeg ikke udtale mig om; der kan maaske ogsaa være Tale om at gøre et saadant Tal afhængigt af Priserne paa de forskellige Tidspunkter.

Ogsaa i § 11 er der foretaget en Ændring, nemlig med Hensyn til Selskabsbeskatningen. Naar et Selskab drev Virksomhed i flere Kommuner, har det været meget vanskeligt at bestemme, hvor stor en Part af Skatten de forskellige interesserede Kommuner skulde have. Og man har ved forskellige Lejligheder henstillet, at der blev skabt mere faste Regler. Det er dog efter min Mening lettere at ønske saadanne Regler end at gennemføre dem. I Loven af 15. Maj 1903 er det som almindelig Regel fastslaaet, at Lønningsudbetalingen i de

Grundlaget, dog saaledes, at man kan indanke Spørgsmaalet til Indenrigsministerens Afgørelse. Nu foreslaas det, at der i større Udstrækning end nu kan træffes Bestemmelse om, at Fordelingen af Skatten mellem de forskellige Kommuner skal ske efter Forhandling med Indenrigsministeriet. Der er som Begrundelse herfor anført, at der er visse Selskaber — og jeg tror, det her særlig drejer sig om store Selskaber —, der driver Virksomhed ude i en Række af Kommuner, og at et saadant Selskab kan paaføre en Kommunes Handelsstand en ret nærgaaende Konkurrence, uden at det er muligt at faa nævneværdig Skat af dets Filialer. Hvor saadanne Forhold er til Stede, synes det rimeligt at overveje, om der ikke kan træffes en bedre Ordning ved Forhandling mellem de interesserede Parter. Jeg kan derfor anbefale denne Ændring.

I Lovforslagets § 16 er der foreslaaet en Ændring med Hensyn til Indeholdelsen af ugiftes Skat i deres Lønninger. Som ærede Medlemmer ved, er det en Bestemmelse, der blev gennemført, sidste Gang vi behandlede disse Forhold, og jeg skønner, at man overalt er glad ved, at denne Bestemmelse blev gennemført. Nu vil man gerne have det gjort lettere at praktisere Bestemmelsen, idet den nu er foreslaaet affattet saaledes, at der ikke forgæves skal have været forsøgt Udpantning, for at det kan forlanges, at Arbejdsgiveren skal indeholde Skatten, men kun, at Udpantning kan begæres. Det er en Ændring, der sikkert er hensigtsmæssig.

I denne Forbindelse har visse Ligningsmyndigheder peget paa, om man ikke skulde medtage en Bestemmelse om, at ogsaa gifte Arbejders Skat skulde kunne indeholdes i Lønningen af vedkommende Arbejdsgiver. Jeg vil hertil sige, at jeg tror, der i alt Fald er Grund til at være mere forsigtig her. Det, der særlig har vakt Uvillie, har jo været, at de ugifte Arbejdere ved at flytte fra een Kommune til en anden helt har kunnet unddrage sig at betale Skat. Dermed være ikke sagt, at der ikke kunde være Grund til maaske under en mildere Form at imødekomme den Henstilling, der er gjort, idet Formaålet maa være, at enhver, der kan betale sin Skat, ogsaa skal betale den. Det vækker i Virkeligheden Uvillie, at nogen, hvem det saa er, ikke betaler sin Skat — det vækker Uvillie hos dem, der mangan Gang under store Afsavn gør, hvad de kan, for at betale deres Skat. Men dette er formentlig et af de Spørgsmaal, vi kan